

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 427/14
Дана 19.09.2014.године
Београд

Република Србија
Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 31.09.2014			
Орг. јед.	Број	Предлог	Вредност
	08-1862/11/14		-56

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Олге Петровић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "Алфа продукција" доо Ужице из Ужица, Димитрија Туцовића 133, кога заступа пуномоћник адвокат Драгана Обреновић из Ужица, Ужичке републике 13/35, против туженог Савета Републичке радиодифузне агенције у Београду, Трг Николе Пашића 5, ради поништаја закључка број 08-1862/11/13-41 од 27.11.2013. године, у предмету дозволе за емитовање програма, у нејавној седници већа одржаној дана 19.09.2014.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА закључак Савета Републичке радиодифузне агенције број 08-1862/11/13-41 од 27.11.2013. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да на име трошкова управног спора плати тужиоцу износ од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним закључком одбачен је предлог тужиоца број 08-1862/11/13-29 од 17.05.2013. године, за понављање поступка одузимања дозволе за емитовање програма бр.127/2008 од 07.03.2008. године, као недопуштен.

У тужби, поднетој овом суду, тужилац оспорава законитост закључка туженог и наводи да је решењем туженог од 13.06.2012. године тужиоцу одузета дозвола за емитовање телевизијског програма, пре истека времена на које је издата, а на основу члана 61. став 1. тачка 9. Закона о радиодифузији. У поступку извршења напред наведеног решења тужилац је дана 14.05.2013. године, уплатио цео дуговани износ, а доказ о томе доставио је туженом са предлогом за понављање поступка. Оспореним закључком, предлог тужиоца је одбачен, са

образложењем да се предлог тужиоца не заснива на новим чињеницама и доказима. Тужилац истиче да је оспореним закључком поступљено супротно Закону о општем управном поступку, јер је тужени морао да по службеној дужности поново врати дозволу за емитовање тужиоцу, јер су престали разлози због којих је иста одлузета. Сматра да је закон повређен на његову штету, па је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове спора је тражио.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Тужени орган је приликом доношења оспореног закључка учинио повреду правила поступка које су биле од утицаја на одлучивање у овој управној ствари.

Ово стога, што је диспозитивом оспореног закључка од 27.11.2013. године тужени орган одбацио предлог тужиоца за понављање поступка одузимања дозволе за емитовање програма, као недопуштен, без означавања решења по броју, датуму и доносиоцу којим је окончан поступак чије понављање је тужилац тражио, што диспозитив ожалбеног закључка чини неодређеним и нејасним, супротно одредби члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10).

Из образложења оспореног закључка произлази да је тужени орган, одлучујући по предлогу тужиоца од 17.05.2013. године за понављање поступка, нашао да околност на којој заснива свој предлог тужилац није учинио вероватном, јер како је поступак одузимања дозволе за емитовање програма окончан 30.06.2012. године, то се чињеница да је тужилац уплатио дуговани износ дана 14.05.2013. године, не може сматрати новим доказом у смислу члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, па је на основу члана 246. став 2. истог Закона, одлучио као у диспозитиву закључка.

Међутим, у списима предмета не налази се предлог тужиоца за понављање поступка од 17.05.2013. године, већ предлог за понављање поступка писан 16.05.2013. године, примљен код туженог 20.05.2013. године, према заводном штабилу на оригиналном примерку предлога.

Имајући у виду напред наведено, разлози образложења оспореног закључка,

којима није цењена благовременост поднетог предлога у смислу члана 246. став 1. Закона општем управном поступку, недовољни су и контрадикторни са стањем у списима предмета и не упућују на одлуку у диспозитиву, чиме је учињена и повреда правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан примедбама и правним схватањем суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, применом члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и чл.153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), па је тужиоцу који је успео у спору досудио износ од 16.500,00 динара на име састава тужбе по АТ, као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 19.09.2014.године, I-3 У 427/14

Записничар
Биљана Стојановић,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.

ОИ